

J/19280. szám

JELENTÉS

a "Nemzeti stratégia a kábítószer-probléma visszaszorítására" című dokumentumban foglaltaknak az Európai Unió készülő Drogstratégiájával való összehangolását előkészítő eseti bizottság tevékenységéről

A bizottság megalakulása

Az Országgyűlés 19/2005. (IV.14.) számú határozatával létrehozta az eseti bizottságot, mely országgyűlési határozatot az Országgyűlés 57/2005. (VI. 6.) számú határozatával módosította, működési idejét meghosszabbította. A bizottság létrehozására a négy éves ciklus utolsó felében került sor. Az idő rövidege erősen behatárolta a bizottság vizsgálódási lehetőségeit.

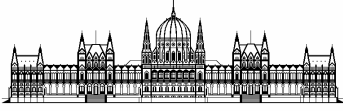
Az eseti bizottság első ülésein konszenzussal elfogatta ügyrendjét és működési elveit, majd első körben meghallgatta az illetékes tárcák képviselőit a "Nemzeti stratégia a kábítószer-probléma visszaszorítására" című dokumentumban foglaltak teljesüléséről.

Az Országgyűlési határozatban foglaltaknak megfelelően a bizottság megalkotta első jelentését (J/16834).

A "Nemzeti stratégia a kábítószer-probléma visszaszorítására" című dokumentumban foglaltaknak az Európai Unió készülő Drogstratégiájával való összehangolását előkészítő eseti bizottság működésének végén elkészítette végleges jelentését.

A Nemzeti Stratégia költségvetési helyzete

A kábítószer-ellenes nemzeti stratégia megvalósítására, valamint a kábítószerügyi koordináció költségeire elsősorban a Gyermek, Ifjúsági és Sportminisztérium, majd jogutódja az Ifjúsági, Szociális, Családügyi és Esélyegyenlőségi Minisztérium fejezetében áll rendelkezésre költségvetési forrás. Ennek összegére vonatkozóan megállapíthatjuk, hogy az igen hullámzó, de mindenkor kevés volt. Az 1999. évi 150 millióról 2002-re 1050

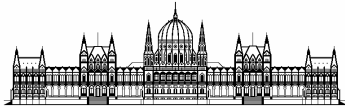

millióra növekedett, majd a 2003. költségvetési évben egy újabb komoly növekedéssel 1890 milliárd állt rendelkezésre. Ehhez 2002-2003-ban még plusz EU-s források is adódtak. Megjegyzendő azonban, hogy - mint arról egy kormány előterjesztésben 2002. év végén az akkori miniszter a Kormányt tájékoztatta - a Stratégia megvalósítása egyszeri 7 milliárd, majd ezt követően kb. évi 4 milliárd forintot igényel. Ez a nagyságrendű költségvetési forrás biztosította volna az egymást követő kormányoktól a hatékony fellépés lehetőségét a kábítószer-problémákkal szembe, illetve a Nemzeti Stratégia végrehajtását.

Ez azonban nem valósult meg. 2004-ben bár a költségvetési főösszeg nem változott, mégis az év során ennek mintegy egyharmadát elvonta a kormányzat. 2005-ben pedig a 2003-as szint kevesebb, mint felére esett a terület költségvetése. Ezt a helyzetet még súlyosbítja, hogy a Nemzeti Stratégia megvalósítása tekintetében kiemelt felelősséget hordozó többi tárca költségvetésében egyáltalán nem, vagy alig biztosítottak forrásokat, valamint az EU-s pályázati források is kifutottak. A 2006-os költségvetési év vonatkozásában az ICSSZEM fejezetében rendelkezésre álló összege az előző évihez képest 23%-os növekedést mutat.

Ennek eredményeként a 2002. márciusában 1036/2002. (IV.15.) számon elfogadott kormányhatározat felülvizsgálatára kellett 2004 elején sort keríteni, melyet a 1129/2004. (XI:24.) kormányhatározat léptetett érvénybe. Az új kodifikáció kényszere azért állt elő, mert az eredeti kormányhatározat 25 határozati pontjának túlnyomó többsége tekintetében egyáltalán nem, vagy messze nem elégséges előrelépés történt. Az új kormányhatározat új, későbbre kitolt határidőket állapított meg, melyek megvalósulása időközben ugyancsak veszélybe került. A Nemzeti Stratégia rövid és közép távú céljainak a Stratégia elfogadásakor megállapított időkeretei azonban már összességükben is lejártak.

A Bizottság megállapítja, hogy a Nemzeti Stratégia megvalósítására sosem állt rendelkezésre elégséges forrás, jelenleg azonban különösen nagy az eltérés a szükséges és a biztosított ráfordítások között. A Bizottságnak feladata, hogy felhívja a figyelmet arra, amennyiben a költségvetési források pozíciója záros határidőn belül - akár azonnali átcsoportosítások révén - jelentősen nem javul, akkor átmenetileg le kell mondani a Stratégia vállalt céljainak megvalósításáról, és szembe kell nézni azzal a ténnyel, hogy az állam saját eszközrendszerével nem tudta elégséges mértékben a kábítószer probléma ellenes társadalmi célok megvalósítását szolgálni.

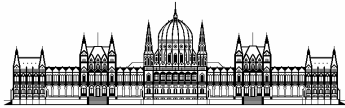
A „Nemzeti stratégia a kábítószer-probléma visszaszorítására” című dokumentumban foglaltaknak az Európai Unió készülő Drogstratégiájával való összehangolását előkészítő Eseti Bizottság

A "Nemzeti stratégia a kábítószer-probléma visszaszorítására" című dokumentumban foglaltaknak az Európai Unió Drogstratégiájával való összehangolásáról kialakított bizottsági vélemény

A Nemzeti Stratégia az EU hatályos stratégiájához képest öt évvel korábban került elfogadásra. Értelemszerűen ezért csak az akkor hatályban lévő EU stratégia (2000-2004) szövegét vehette alapul. Ennek ellenére minden EMCDDA vizsgálat, más nemzetközi szervezetek véleménye egybehangzóan az, hogy a magyar stratégiai program „fully in line”, azaz teljes mértékben egybehangzó a nemzeti stratégiáktól elvártaktól mind felépítése, szerkezete, mind pedig tartalmi és szemléleti megközelítései szempontjából.

A hazai 2000-2009-es évekre érvényes Nemzeti Stratégia, valamint az EU 2005-2012 között érvényben lévő Stratégiájának több összehasonlítása valósult meg az utóbbi években. Ezzel foglalkozott a kábítószerügyi koordinációért felelős helyettes államtitkárság, majd főosztály, a Kábítószerügyi Koordinációs Bizottság ülésén, a MATRA kutatási és értékelési projekt erre kiterjedő része, valamint foglalkozott vele az eseti bizottság is.

Mindezen testületek egybehangzóan megállapították, hogy a hazai Nemzeti Stratégia minden tekintetben felöleli az EU 2005-2012-es évekre elfogadott Stratégiájának szemléletét, és tartalmi elemeit is. Nem találtunk olyan, az EU Stratégiában említett cselekvési területet, mely a hazai Stratégiában nem kapott volna nyomatékot. Természetes azonban, hogy a két stratégia terjedelme, szerkezete, sőt bizonyos szempontból hatálya, hatóköre is eltér egymástól. A magyar Stratégia egy általános és négy főcélból áll, melyek között - bizonyos mértékig a stratégiai tudatosság európai eredményeit is megelőző módon – első helyen a közösségi együttműködések önálló, s ugyanakkor a többi főcél is meghatározó célkitűzését fogalmazta meg. A Nemzeti Stratégia a „probléma befolyásolása tekintetében a kereslet-és kínálat csökkentés egyensúlyára építő megközelítést fogadja el”, ezzel összhangban az Európai Unió hatályos Stratégiai programja „két politikai területre - a kereslet csökkentésére és a kínálat csökkentésére -, valamint két átfogó kérdéskörre - a

nemzetközi együttműködésre és kutatásra, tájékoztatásra, illetve értékelésre - koncentrálnak”.

Ez az eltérő szerkezet nem akadályozza meg a két stratégiai célkitűzési rendszere kompatibilitását. Kétségtelen azonban, hogy bizonyos hangsúly-eltérések megállapíthatók. Az egyik a már említett: a hazai Stratégia fő gondolata a közösség és együttműködés szubszidiaritáson alapuló megközelítése. Az Európai Unió dokumentuma ezzel szemben egy nagyon politikus, bizonyos értelemben nem túlságosan ambiciózus célkitűzést használ, amikor a nehezebben értelmezhető kereslet- és kínálat csökkentés egyensúlyáról beszél. Ennek oka bizonyára az is volt, hogy nehéz volt az Európai Unió egészére kiterjedő konszenzuális célrendszert kialakítani.

Az Európai Unió Stratégiájában meghatározott két átfogó kérdéskör (nemzetközi együttműködés, valamint a kutatás, tájékoztatás és értékelés) nem olyan mértékben kiemelt, önálló súlyponttal bíró alkotó eleme a haza dokumentumnak. Ugyanakkor megállapítható, hogy a Nemzeti Stratégia nyolcadik fejezete, a négy főcél alá nem rendelt, de önállóan tárgyalja és támogatja a nemzetközi együttműködések rendszereit és fontosságát. Ugyanez igaz a monitorozás és értékelés elnevezésű utolsó fejezetre is. E tekintetben mindkét dokumentum kiemeli a tudományosan igazolható mutatók, valamint a monitorozás eszközszerkezeinek azonosítását és azok alkalmazásának szükségességét.

A ténylegesen megállapítható eltérések két okból fakadnak. Az egyik egy műfaji jellegű: az EU stratégia immár 25+1 tagállam együttműködését célozzák. Ezért ez a fejezet nem csupán a tagországok közötti, hanem a harmadik országokkal való együttműködés kereteit is meghatározzák, sőt a kábítószer termelése szempontjából érintett országok irányában fejlesztési programokat is előír. A hazai Nemzeti Stratégia elsősorban a bilaterális kapcsolatokat hangsúlyozza mind intézményi, mind kormányközi, vagy hatósági szinteken.

Megállapítható az is, hogy az ártalomcsökkentés eszközszerkeze nem alárendelt, hanem önálló témaként jelenik meg immár az Európai Unió stratégiai programjában, míg a Nemzeti Stratégiában elsősorban a kezelés főpillér részeként kerül említésre.

A „Nemzeti stratégia a kábítószer-probléma visszaszorítására” című dokumentumban foglaltaknak az Európai Unió készülő Drogstratégiájával való összehangolását előkészítő Eseti Bizottság

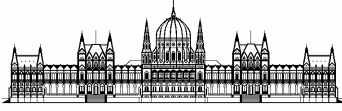
Fontos különbség, hogy míg az Európai Unió stratégiája kifejezetten stratégiai dokumentum, melynek jellemzője a nagyívű fogalom- és programalkotás, inkább átfogó keretek kialakítását tűzi feladatául, hogy aztán a Cselekvési program adjon részletekre is kiterjedő eligazítást a megvalósítás részletkérdéseiben. A Nemzeti Stratégia a stratégiai elemek tudatos alkalmazása mellett cselekvési programokra jellemző feladatkijelöléseket is alkalmaz, nagyobb részletességgel fogalmaz, tűz ki célokat, és azonosít értékelési indikátorokat, mint teszi azt az Európai Unió drogstratégiája.

Egy jelentős különbséget megfogalmazott az eseti bizottság. Ez pedig az, hogy a Nemzeti Stratégia nem alkalmaz prioritásokat, és időbeli sorrendeket a mintegy száz alcél megvalósítására vonatkozóan. Ennek oka a Stratégia elkészítésekor kapott mandátum volt, mely egy átfogó, rendszerszerű és minden kérdésre kiterjedő stratégiai program kialakítása volt. Ugyancsak megvolt annak a reménye, hogy a rendszerszerű stratégia rendszerszerű, egységes megvalósítására rendelkezésre fog állni a szükséges forrás. Ez a későbbiekben nem vált valóvá, s ezért ma a reálpolitikai folyamatok tükrében talán szerencsésebb lett volna – ahogy a MATRA kutatás fogalmaz – kevésbé ambiciózus, azonban időbeli tagoltságában differenciáltabb program megfogalmazása.

Összefoglalóan megfogalmazta az eseti bizottság, hogy a Nemzeti Stratégia gyakorlatilag minden tekintetben megfelel az Európai Uniós elvárásoknak, sőt komoly elismerést is kivívott magának. Nem mondható el ez azonban a Stratégia megvalósításáról, mely egyre nagyobb elmaradást mutat a kitűzött céloktól és időkeretektől.

A Kábítószer-probléma kezelésének lehetséges kormányzati leképeződése és intézményi struktúrái

- A bizottság javaslatként fogalmazza meg, hogy a Nemzeti Stratégiánk megvalósításának ötödik évében ki kell alakítani azt a közigazgatási és intézményi

struktúrát, ami jobban szolgálja a stratégiában megfogalmazott célkitűzések hatékony megvalósítását, mint a jelenleg érvényben lévő. A jelenlegi helyzet tartós fenntartása csak esetleges megoldásokat eredményezhet, amikor is a személyi tényezők túlzott fontosságra tesznek szert, holott egy modern, demokratikus elvek mentén működő országban a struktúráknak és a szervezeti működési elveknek és eljárásoknak kell a színvonalas működést garantálniuk.

Jelen dokumentumban azokat a megfontolásokat határozta meg a bizottság, amelyek egy ilyen típusú működés alapelveit teszik megfogalmazhatóvá, valamint az eseti bizottság körvonalaz egy lehetséges szervezeti modellt, amely reflektál a jelenleg létező államigazgatási és intézményi realitásokra, ugyanakkor hordozza a továbbfejlődés lehetőségeit is. A javaslat megtételekor – a fentiekén túl - tekintetbe vette a bizottság az európai országokban létező koordinációs struktúrák sajátosságait, a nemzetközi szervezetek ajánlásait a szenvedélyproblémák kezelése tekintetében.

- Az eseti bizottság a kábítószer-probléma kezelését meghatározó néhány szakmai megfontolása

A kábítószer-probléma kezelése jelenleg az elvi deklarációk szintjén az egyéb szenvedélyproblémák, illetve a népegészségügyi problémák kontextusában kezelődik. Fontos ugyanakkor hangsúlyozni, hogy mindez valóban csak a kijelentések szintjén történik így, a valóságban ugyanis – hasonlóképpen a közvélekedésekhez – a legális és az illegális drogok kezelése tekintetében meglehetősen eltérő mentalitások és intézkedés rendszerek érvénysülnek.

Számos alkalommal deklaráltuk, hogy a kábítószer-probléma társadalmi probléma – tehát nem büntetőjogi és nem orvosi kizárólag, vagy főképpen -, ebből adódóan annak kezelése is társadalmi jellegű kell, hogy legyen.

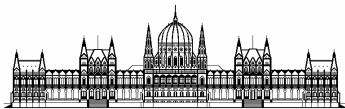
A kutatási adatok meggyőzően mutatják, hogy a legális és az illegális szerfogyasztás nem kiegészítő viszonyban vannak egymással, hanem együtt járnak. A szerhasználati viselkedés egyén és társas pszichológiai aspektusait vizsgálva

indokolt arra a következtetésre jutni, hogy azok együttes kezelése hatékonyabb beavatkozási lehetőségeket hordoz. Nem hagyhatjuk ugyanakkor figyelmen kívül a különböző szerek használatához kapcsolódó társadalmi reakciókat. Az illegális szerek használata, az illegális szerek használója széles körben elítélésre, elutasításra számíthat. Ugyanakkor az alkohol-fogyasztást a társadalom elfogadhatónak tartja, a „nagy” ivás sem tartozik az elítélendő magatartásformák közé, ugyanakkor a lerészegedést, tehát azokat az eseteket, amikor a személy láthatóan elveszti a kontrollt saját viselkedése fölött, s kiszolgáltatottá válik, pregnánsan elítéli a közvélekedés. A dohányzás vonatkozásában egyértelműbb társadalmi elítélés körvonalazódik, mint az alkohol esetében. Ezen addikció tekintetében gyakran találkozunk a bűnbakképzés mechanizmusával, a dohányzás tekintetében – hasonlóan az illegális szerhasználathoz – az úgynevezett nulla tolerancia elve érvényesül: a dohányzó ember morálisan minősítetik bizonyos körökben. Minthogy a közvélekedés számára a dohánytermékek tudatmódosító (pszichoaktív) hatása sokkal kevésbé ismert, hajlamosak vagyunk azt egyszerű rossz szokásként minősíteni, melytől való megszabadulás merőben csak akaraterő kérdése.

A szerekhez kötődő addiktív viselkedések mellett fontos lenne a szerektől független viselkedéses addikciók problémáját is ebben a körben tárgyalni, hiszen az addikció pszichológiai mechanizmusai vélhetőleg nagyon sok hasonló elemet tartalmaznak, függetlenül attól, hogy van-e ezeknek kapcsolódásuk bármilyen kémiai képlethez.

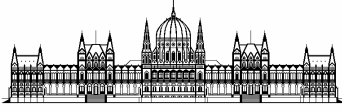
- Az eseti bizottság javaslata lehetséges intézményi leképeződésekre optimális esetet figyelembe véve:
 - Egy szenvedély-probléma kezeléséért felelős kormánybiztosság létrehozása, mely közigazgatásilag magas szinten definiálja a probléma kezelését, biztosítja annak relevanciáját a politikai napirenden. Egy ilyen kormánybiztosság szükségképpen a Miniszterelnöki Hivatalhoz tartozik, melyből adódóan élén politikai államtitkár áll, aki a nemzeti drogkoordinátor, és a Kábítószerügyi Koordinációs Bizottság titkára

(amennyiben a miniszterelnök, vagy a kancelláriaminiszter az elnök), vagy elnöke. Így a szakterület minisztériumi képviselőének nem kell megbirkóznia azzal a nehézséggel, hogy a terület képviselője egy szakminisztériumhoz tartozik, mely nagyobb egyenlőséget kíván magának az egyenlők között. Az államigazgatási képviselőnek elsősorban a politikai és költségvetési alku folyamatokban kell jó érdekérvényesítő képességgel rendelkeznie. Az államigazgatási képviselő valójában csak a stratégiai döntéseket szükséges, hogy meghozza, konkrét szakmai fejlesztések nem tartoznak hozzá. Ez egy relatíve kis létszámú stáb igénybevétele teszi szükségessé. A stáb tagjainak háromféle tudást kell birtokolniuk: államigazgatási tájékozottság, a probléma terület szakmai prioritásainak ismerete, koordinációs és meditációs technikák ismerete.

Általában felmerül a szerhasználati problémák kezelését célzó stratégiákkal kapcsolatban az intézkedéseket meghatározó pillérek száma. Klasszikusan két nagy pillérben lehet gondolkodni: kereslet-csökkentés és kínálat-csökkentés. A Nemzeti drogstratégia ennél differenciáltabb megközelítést alkalmaz, de értelmezhető ezen két pillér vetületében is. A kormánybiztosság személyi összetételénél és felelősség köreinél ezen pillérek mentén érdemes gondolkodni. A probléma-kezelés államigazgatási lábának nyilvánvalóan az önkorlátozás értelmes formáit érdemes alkalmaznia.

Tudomásul kell venni, hogy az államigazgatás sem szakértelmét, sem ügymenetét illetően nem alkalmas szakmai programok menedzselésére. A tervezett államigazgatási reform is hordozza ezt a felismerést. Ugyanakkor a területi működés stabilitását tudja megteremteni, amennyiben jogszabály alkotási kapacitása és lobbipotenciálja megfelelő. A kínálatcsökkentési és az ellátás biztosítási feladatok tekintetében a jogszabályok meghatározó jelentőséggel bírnak. Fontos hangsúlyozni, hogy abban az esetben, ha a kormánybiztosi hivatal formájában erősödne meg a koordináció, akkor a pénzallokáció egy központi keret formájában biztosítandó, mely fölött – szaktárcák bevonásával – a politikai államtitkár hivatala rendelkezik. Ez a megoldás jelentősen erősítené a koordináció hatékonyságát, egyben ellenőrizhetőbbé tenné a tárcák fejlesztési politikáját.

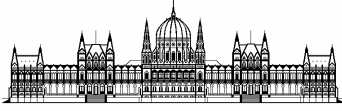
- A tényleges szakmai munka nem az államigazgatásban folyik. Ennek a tevékenységnek meghatározó módon két szintje van: fejlesztési, kutatási, módszertani, adatgyűjtési, valamint ellátási – ez esetben az ellátás rendkívül tágan értelmezendő, beletartozik minden, ami a klienssel (már érintett – még nem érintett) történő tényleges kapcsolatot illeti, beleértve a büntetés végrehajtási és a többi igazságszolgáltatási intézményben folyó tevékenységeket is.

- A tényleges szakmai munka hatékony végzése szempontjából szerencsés lenne egy Nemzeti Szenvedélyügyi Intézetet (NSZI) létrehozni, mely a jelenlegi NDI-t, OAI-t és a Drog Fókuszpontot ötvözné. Természetesen még további funkciókat is felvállalhatna. Ez az intézet biztosíthatná a szakmai tevékenység első helyen említett szintjét. Szakmai autoritásként kellene léteznie a közvetlen területi munkával kapcsolatban is.

Szerencsés lenne a szakmai munka intézményei és az államigazgatás közötti eddigiekben megszokott szoros összefonódottságot megszüntetni. A nemzetközi szinten meghonosodott szereposztást igen szükséges lenne Magyarországon is működtetni. Vagyis a szakmai intézmények függetlenek a politikától és az államigazgatástól. Természetesen szolgálják és javaslatokkal látják el azt, de függetlenek abban az értelemben, hogy állásfoglalásaikat, javaslataikat nem a politikai célszerűség, hanem a szakmai meggyőződés és elkötelezettség határozza meg.

Ez a megoldás szükségessé teszi, hogy egy önállóan gazdálkodó költségvetési szerv jöjjön létre, melynek szakmai kompetenciái jól körvonalazottak, s ahol jól definiált a szerepmegosztás a közigazgatási-kormányzati szinttel. Ennek a megoldásnak az alkalmasságát számos külföldi tapasztalat is (NIDA, Trimbo Intézet, Drugscape) alátámasztja.

Egy ilyen jelentős kapacitásokat megmozgatni kívánó és képes intézet valóban motorja lehet a szakmapolitikai célkitűzések és stratégiák megvalósításának, semmilyen meghatározó döntés nem születhet ennek megkérdésezése nélkül, a kormányzat kérdéseket intézhet ehhez az intézethez az intézményfejlesztési, finanszírozási, stb. kérdések megválaszolása érdekében, megrendelhet tőle

bizonyos kutatásokat, hiszen az intézet egyértelműen állami feladatokat lát el. Ugyanakkor fontos annak biztosítása, hogy az intézet ne legyen a kormányzati struktúra bújtatott megjelenési formája.

- Amennyiben a fentiekben vázolt elképzelés teljes körűen nem megvalósítható az alábbi szempontokat továbbra is szükséges tekintettel lenni a stratégia hatékonyabb megvalósítása és a kábítószer-probléma hatékony kezelése érdekében

- Amennyiben a kábítószerügyi koordináció továbbra is szakminisztériumi hatáskörben marad, akkor is szükséges megfelelő szintű államigazgatási reprezentációjáról gondoskodni, valamint a koordinációért felelős szervezeti egység, illetve a szakmai vezető államigazgatási beágyazottságát biztosítani.
- Ki kell alakítani a megnyugtató és átlátható funkció és feladatmegosztást a minisztériumi apparátus, valamint a háttérintézmény között. Fontos és szem előtt tartandó szempont, hogy a minisztériumi apparátus – ahogy ezt már a korábbiakban is jeleztük – nem alkalmas projektek megvalósítására. Az államigazgatás legmeghatározóbb funkciója a jogszabályi környezet kialakítása, valamint a források biztosítása. E két funkció egymástól nem elválasztható, szerencsés esetben a szakmai tevékenység megnyugtató és kiszámítható finanszírozását a probléma kezeléséhez illeszkedő jogszabályi környezet biztosítja. A háttér intézmény természetéből adódóan fejlesztési projektek szakmai tartalmát munkálja ki, módszertant ad, információt szolgáltat és a minőségügyi rendszerek működtetését biztosítja (akkreditáció). A minisztériumi szervezeti egységnek működésmódjában és profiljában is illeszkednie kell a stratégia belső logikájához, munkatársai önálló területeket felügyelnek, ebből a szempontból átgondolandó, hogy a hagyományos minisztériumi struktúra és beosztások szolgálják-e a terület és kiváltképpen a koordináció szakmai igényeit. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt sem,

hogy a koordinációért felelős államigazgatási egység egyben a KKB titkársága is.

- A koordináció leglényegesebb intézménye a KKB. A KKB hatékonyabbá tétele érdekében különböző javaslatok fogalmazódtak meg. Ezek közül a legkidolgozottabb a MATRA projekt zártanulmányában kerültek kifejtésre. Ennek értelmében a hatékonyság növelés egyik lehetséges formája, mely hozzájárul a hatékony döntéshozatal, a stratégiai irányok, továbbá az akut tennivalók érvényes meghatározásához, ha létrejön egy szűkebb „KKB Végrehajtó Bizottság – executive committee”, amelyik a stratégia megvalósítása szempontjából legfontosabb minisztériumok képviselőiből állna (koordinációért felelős tárca, BM, EÜM, OM, esetleg IM). Ez a bizottság minimum havi rendszerességgel találkozna, meghatározná a KKB napirendjét, előkészítené a stratégiai döntéseket. Ez a megoldás szükségképpen jogszabály-alkotási kötelezettségeket is meghatároz, pl. a KKB-t alapító Kormányhatározat újragondolását.
- A koordináció hatékonyabbá tétele érdekében megfontolandó a KKB szerepének olyan értelmű újragondolása is, amelynek eredményeképpen a KKB jogi személyiséggel rendelkező testületté válna. Ez egyfelől a forrásallokációs képességek növekedéséhez vezethet, másfelől pedig a meghozott döntések „kikényszerítő erejét” fokozná. Ezzel párhuzamosan – de ettől függetlenül is – éppen ez utóbbi szempont érvényesülése érdekében megvizsgálandó az a megoldás is, hogy a KKB elnöke a Miniszterelnök legyen.

A Bizottság javasolja, hogy a fentiekben felvetett megoldási lehetőségek érdemi mérlegelése záros határidőn belül megvalósuljon.

Az eseti bizottság nemzeti stratégia megvalósításának jelenlegi állásáról

A Nemzeti Stratégia 2000-beni elfogadására a nagy hatékonysággal és elkötelezettséggel működő előző eseti bizottság tevékenységét, egy új minisztérium felállítását – benne egy a drogügyekkel foglalkozó államigazgatási struktúrával -, valamint az aggasztóan súlyosbodó, vagy súlyosbodónak látszó droghelyzetről tudósító kutatási jelentések széles körben ismertté válását követően került sor. A Nemzeti Stratégia kidolgozása mintegy egy éven keresztül tartott – az első ülésre 1999 áprilisában került sor.

A stratégia rövid, közép és hosszú távú célkitűzései, valamint a hozzájuk rendelt tevékenységek szinte valamennyi területen fontos és meghatározó fejlesztéseket irányoztak elő. A MATRA projekt keretében lebonyolított vizsgálatból kiderült, hogy a stratégia összességében mintegy 95 különböző akcióterületet, kisebb-nagyobb fejlesztési tevékenységet határozott meg. **(1. számú melléklet)**

A végrehajtás intézményrendszere a stratégia elfogadásának pillanatában bár új és önállóvá vált közigazgatási szervezatként alakult ki, mégis a feladat kikényszerítő erejével még kevésbé bírt, így a megvalósítás legjelentékenyebb mentalitásbeli összetevője, a valódi koordinált tevékenység szempontjából is kevés jól használható előzményre támaszkodhattunk.

A stratégia elfogadását követően megindultak a fejlesztési tevékenységek, többnyire az ISM fejezeti ráfordításaiból a Nemzeti Stratégia célkitűzései mentén először pályázati és egyedi támogatások formájában, utóbb pedig egyre inkább pályázati rendszerek keretében. Az első öt évben az egyre bővülő források lehetővé tették az egyedi és gyakran előzmény nélküli kezdeményezések állandóvá válását, helyenkénti rendszerszerű működését.

Kialakult a helyi szintű koordináció intézményrendszere, a Kábítószerügyi Egyeztető Fórumok világa. Jelenleg Magyarországon 97 KEF létezik és ezek mintegy 75%-a KEF-szerűen is működik. Létrejött a Nemzeti Drogmegelőzési Intézet, a Nemzeti Drog

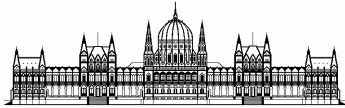
Fókuszpont. Bővült a drogrehabilitációs intézmények köre. Megduplázódott a drogambulanciák száma, a közoktatási intézmények 91%-ban zajlott drogprevenciós-egészségfejlesztési tevékenység 2002-2004 között. Tehát, ha pusztán a számosságát nézzük a különböző kezdeményezéseknek, akkor elégedettek lehetnénk.

Ugyanakkor valójában el kell ismerni, hogy a 95 célkitűzést nézve talán egyetlen olyan sincs, ami teljes körűen megvalósult. E tekintetben ismét csak a MATRA projekt megállapításait idézhetjük, melynek fényében láthatjuk, hogy a megkérdezettek közül egyetlen egy sem volt, aki bármely célkitűzés vonatkozásában azt mondta volna, hogy azt teljes mértékben sikerült elérni.

A MATRA projekt keretében megkérdezettek kifogásolták, illetve az akadályozó tényezők között említették az alulfinanszírozottságot, a szakember hiányt, a jogszabályi környezetet, illetve annak hiányát és a koordinációs struktúrák működési nehézkességét. A fentiekhez még hozzátehetjük, hogy – természetesen következményesen – hiányzik az evaluációs-minőségügyi kultúra általában és specifikusan a drog területen, illetve csak szórványosan van jelen.

A Nemzeti Stratégia megvalósulásának állásáról tehát elmondható, hogy az eltelt 6 év során nem sikerült a célkitűzések időarányos megvalósítása. Az okok elemzése meghaladja ennek a jelentésnek a korlátait, összességében megállapíthatja a bizottság, hogy a Nemzeti Stratégia ambíciózusságával nem tudott lépést tartani a megvalósítás lendületessége. A politikát nyilván megnyugtatta az a körülmény, hogy nem vált kezelhetetlenné a hazai droghelyzet, nem nőtt a drogos halálesetek száma és nem alakult ki sehol nyilvános drogszcéna, a fertőző megbetegedések mértéke egyáltalán nem jelent meg (HIV/AIDS), vagy társadalmi észlelés szempontjából kezelhető keretek között maradt (HCV, STD). A társadalom nem kényszerült a drogfogyasztás leginkább kirívó jeleivel szembesülni. Ebből adódóan ezen a területen is meghatározó mértékben szűkültek a források, csökkent - a szűkülő forrásokból is adódóan - a terület érdekérvényesítő képessége, közigazgatási pozícionáltsága, s következményesen pedig koordinációs potenciálja is.

Amennyiben továbbra is törekszünk a Nemzeti Stratégia célkitűzéseinek megvalósítására,

akkor föltétlenül szükséges, hogy a megfelelő államigazgatási támogatás – beágyazottság – érzékelhető módon jelenjen meg: költségvetési pozíciókban, jogszabályalkotásban. Ezt elősegítő eszköz lehet egy újabb - az eltelt időszak tanulságait kendőzetlenül el és felismerő – akcióterv megalkotása, amely egyértelmű felelősöket, határidőket és forrásszükségletet is azonosít, mely akcióterv a jogszabályok kikényszerítő erejével teszi megkerülhetlenné a feladatok elvégzését.

Az eseti bizottság álláspontja a kínálatcsökkentéssel és a jogi környezettel kapcsolatban

- Kínálatcsökkentés

A kínálat csökkentése az EU 2005-2012-re vonatkozó drogstratégiájának (a továbbiakban: EUDS) egyik prioritása. Az EUDS Előszó című részében az Európai Unió Tanácsa a kínálatcsökkentésre vonatkozó céllal összefüggésben a „közös megközelítésbe ágyazott hatékony együttműködést” hangsúlyozza. (EUDS 10. pont.)

A kínálatcsökkentéssel részletesen az EUDS 4. §-a foglalkozik. Ezen belül a dokumentum meghatározza azokat a 2012-ig elérendő „konkrét, azonosítható eredményeket”, amelyek az EUDS és a cselekvési terveknek a célja, valamint a kapcsolódó prioritásokat és tevékenységeket.

A cél a következő: „Mérhető javulás az EU és tagállamai azon bűnüldözési intervencióinak és intézkedéseinek hatékonyságában, eredményességében és tudásbázisában, amelyek a kábítószer-előállítás, a kábítószer-kereskedelmet, a prekursorok eltérítését – beleértve az EU területére behozott szintetikus kábítószer-prekursorok eltérítését –, valamint a kábítószer-bűnözéssel kapcsolatba hozható terrorizmusfinanszírozást, illetve pénzmosást célozzák. Ennek a célnak az eléréséhez a kábítószerekkel kapcsolatos szervezett bűnözésre kell összpontosítani, ki kell használni a meglévő eszközöket és keretrendszereket, szükség esetén regionális vagy tematikus együttműködéshez kell folyamodni, és meg kell keresni a kábítószerekkel kapcsolatos bűnözés elleni megelőző intézkedések fokozásának módjait.” (EUDS 26. pont.)

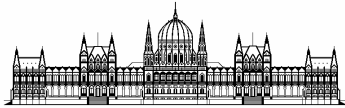

Az idézett célhoz kapcsolódó prioritások és tevékenységek pedig az alábbiak:

1. Az EU bűnüldözési együttműködésének erősítése mind stratégiai, mind pedig bűnmegelőzési szinten, a kábítószeres terén és a prekursorok eltérítése terén az előállítással a(z unión belüli) határokon átnyúló kábítószer-kereskedelemmel, az ilyen tevékenységekben résztvevő bűnhálózatokkal és a vonatkozó súlyos bűncselekményekkel kapcsolatos operációs tevékenységek elősegítése érdekében, egyidejűleg tiszteletben tartva a szubszidiaritás elvét.
2. A tagállamok közötti hatékony bűnüldözési együttműködés fokozása a meglévő keretrendszerek használatával.
3. A kábítószeres és pszichotrop anyagok törvénytelen behozatalának és kivitelének megelőzése és büntetése, beleértve a más tagállamok felé irányuló forgalmat is.
4. A bűnüldözés, a bűnügyi nyomozás és a kriminalisztikai együttműködés uniós keretein belül történő erősítése azon EU tagállamok között, amelyeknek azonosak az érdekei, és/vagy ugyanazokkal a kábítószeresekkel kapcsolatos problémákkal néznek szembe.
5. A nem EU országok felé irányuló bűnüldözési erőfeszítések intenzívebbé tétele, különösen a kábítószer-előállító országok és a kereskedelmi utak mentén található régiók vonatkozásában. (EUDS 27. p.)

Az EUDS 2005-2008-ra vonatkozó Cselekvési Terve (a továbbiakban: EUCST) konkretizálja az EUDS kínálatcsökkentési céljának és prioritásainak megvalósításához szükséges tevékenységeket, ezek határidejét, a felelős intézményeket, szervezeteket, valamint adott tevékenység értékelési eszközeit, illetve indikátorait. Az EUCST-ben szereplő, kínálatcsökkentést szolgáló 23 tevékenység, illetve cselekmény döntő többségénél a végrehajtás felelősei a tagállamok vagy a tagállamok is.

A megvalósítás formája számos esetben a legalább 2 tagállam együttműködésén alapuló projekt. A kábítószeres, pszichotrop anyagok és a prekursorok kínálatának csökkentését szolgáló felderítés, nyomozás területén a rendészeti szervek együttműködését szolgáló tevékenységeken túl az EUCST szorgalmazza a „kábítószerrel összefüggő bűncselekmények” megelőzését szolgáló tevékenységeket. (EUCST 24. p.) Ennek keretében a dokumentum a Tanács és a Bizottság hatáskörébe utalja a „kábítószerrel összefüggő bűncselekmények” fogalmának meghatározását. (EUCST 24.1.p.) Ehhez kapcsolódóan viszont tagállami feladat az „utcai” illegális drogterjesztés megelőzésére

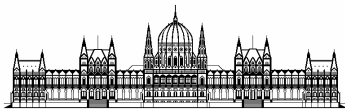
vonatkozó tapasztalatokra és „legjobb gyakorlatokra” irányuló kutatások folytatása. (EUCST 24. 2.p.) Ugyancsak a tagállamok kompetenciájába utalja az EUCST az információs technológia segítségével megvalósított kábítószerrel összefüggő bűncselekmények és prekursor eltérítések elleni küzdelem új módszereire vonatkozó kutatások megszervezését és folytatását. (EUCST 25.2.p.)

A tagállami kompetenciába, illetve tagállami kompetenciába is sorolt cselekvések köréből feltétlenül kiemelésre érdemes még a Tanács új pszichoaktív anyagokra vonatkozó információcseréről, kockázatértékelésről és ellenőrzésről szóló 2005/387/IB határozatának (2005. május 10.) teljes körű végrehajtásának szorgalmazása (19.3.p.), valamint a kábítószer-bűncselekményekből származó pénzek „tisztára mosásának” megakadályozását szolgáló rendészeti, bünydözési együttműködés keretébe tartozó tevékenységek. (EUCST 22. p.) Külön pontban említi az anyag az illegális kábítószer-termesztés és forgalmazás és a terrorizmus anyagi finanszírozása közötti lehetséges kapcsolat feltárására irányuló kutatások folytatását. (EUCST 23. p.)

Az EUDS és az EUCST kínálatcsökkentéssel kapcsolatos elvárásait, ha összevetjük a Nemzeti Drogstratégia (a továbbiakban: NS) vonatkozó részeivel, akkor megállapíthatjuk, hogy az NS egyik fő célja szintén a kínálatcsökkentés. (N.S. 5.2. Fő célok: 4. Csökkenteni a drogokhoz való hozzáférés lehetőségét (kínálatcsökkentés).) A kínálatcsökkentés szemléleti kerete lényegében megfelel az EUDS és az EUCST megközelítésmódjának.

A „Hozzáférés csökkentésének céljai és cselekvési terve (6.4.4.p.) c. része az NS-nek azonban kiegészítésre szorul. A kiegészítés indokai:

- az NS elfogadása idején Magyarország még nem volt az EU tagállama, ma viszont hazánk már tagja az EU-nak;
- a kínálatcsökkentés középtávú céljainak meghatározása során az NS bizonyos mértékig figyelembe vette az EU 2000-2004-ig terjedő kábítószer-ellenes akciótervét, ma azonban már új drogstratégiája van az EU-nak és a korábbi akciótervet felváltotta az EUCST 2005-2008;
- az EUDS és különösen az EUCST kínálatcsökkentés területén szorgalmazott tennivalóinak, konkrét, azonosítható eredményeinek és értékelési mutatóinak jó része nem szerepel az NS-ben.

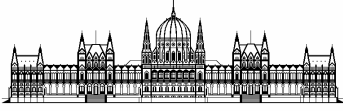

Az előzőkre tekintettel a Bizottság szükségesnek tartja az NS kínálatcsökkentésre vonatkozó cselekvési tervének kiegészítését, figyelemmel az EUCST-ben szereplő arra a kínálatcsökkentést szolgáló 23 tevékenységre, illetve cselekményre, amelyek döntő többségénél a végrehajtás felelősei a tagállamok vagy a tagállamok is. A kiegészítést azonban nem az NS módosítása, hanem az NS-hez kapcsolódó, és az EUDS-re és különösen az EUCST-ben foglaltakra tekintettel elkészítendő cselekvési terv révén célszerű megvalósítani. Éppen ezért a Bizottság ajánlja a Kormánynak az NS végrehajtását szolgáló és az EUDS-ből fakadó és az EUCST-ben szereplő tevékenységeket tartalmazó, 2005-2008-ra szóló cselekvési terv elkészítését.

- Jogi környezet

Az EUDS és az EUCST önálló politikai területként, illetve tárgykörként nem foglalkozik a kábítószer-probléma és a drogellenes fellépés jogi környezetével. Egyes politikáknál, prioritásoknál, illetve tevékenységeknél azonban a két dokumentum kitér jogi, jogalkotási kérdésekre. Ezek közül elsőként az EUDS Bevezetés c. részében szereplő következő megállapítást kell kiemelni: „A kábítószer-probléma különböző szemszögből vizsgálható, a politikaitól egészen az egészségügyiig, a kutatásiig, a területen való napi gyakorlatig és a kábítószer-kereskedelem elleni operatív együttműködésig. A jogszabályoknak és politikáknak, amelyek formájában a megközelítés végül alakot ölt, mindezen szempontokkal számot kell vetniük, és összefüggő, illetve következetes javaslatokban kell egyesíteniük azokat.” (7. p.)

A jogi környezettel, azaz a jogi szabályozással kapcsolatos követelmények szempontjából figyelemreméltó, hogy a keresletcsökkentés területén a jog mint eszköz csupán az ártalomcsökkentés, illetve az egyéni megelőzés területén jut szerephez. Ez részben az ártalomcsökkentési programokhoz való hozzáférés jogi környezetének megteremtésére vonatkozó (EUCST 15.p.), részben pedig a kábítószer-fogyasztókkal szemben a börtönbüntetés alternatíváinak további fejlesztésére és a börtönben lévő kábítószeresek kezelési, ártalomcsökkentési, reintegrációs programokban való részvételi lehetőségeinek növelésére irányuló elvárások (EUDS 25.4.p. és EUCST 13.p.) teljesítését jelenti.

A kínálatcsökkentés területén viszont a két dokumentum jelentős szerepet szán a jogi és különösen a tagállamok között összehangolt büntetőjogi és büntető eljárásjogi jogintézményeknek. Az EUDS kínálatcsökkentési prioritásai kapcsán már idézett 27.3. pontot részletezve pedig az anyag megállapítja: „Továbbá a stratégia szerves részét képezi a tiltott kábítószer-kereskedelem területén a bűncselekmények tényállási elemeire és a büntetésekre vonatkozó minimumszabályok megállapításáról szóló kerethatározat működésének értékelése, beleértve ennek hatását a törvénytelen kábítószer-kereskedelemmel kapcsolatos nemzetközi igazságügyi együttműködésre.”

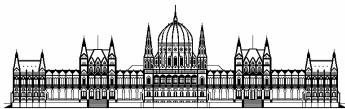
A Nemzeti Stratégia, amint arra már utaltunk, külön szerkezeti egységben foglalkozik a kábítószer-probléma hazai jogi keretével. (3.12. A jogi környezet, a hatályos jogi normák) Ezen túl az NS fő céljainál találunk a jogi környezet fejlesztésére vonatkozó célkitűzéseket.

Bizottságunk szerint a kábítószer-probléma jogi környezetével kapcsolatos EUDS és EUCST megállapításokra és a hazai jogi helyzet bizonyos sajátosságaira figyelemmel kábítószer-kérdéssel összefüggő joganyagunk megújításra, az NS vonatkozó részei pedig módosításra, kiegészítésre szorulnak. A megújítást a kettős koherencia követelménye kellene, hogy vezérelje. A követelmény alatt azt értjük, hogy meg kell teremteni a kábítószer-kérdéssel kapcsolatos különböző hazai jogszabályok (rendészeti, szociális, egészségügyi, büntetőjogi, adatvédelmi, oktatási) NS szellemiségéhez és fő céljaihoz igazodó tartalmi összhangját, továbbá, hogy a tagállamok közötti eredményes együttműködés érdekében jogszabályainkat hozzá kell igazítani az EU vonatkozó joganyagához, valamint az EUDS-ben és az EUCST-ben foglaltakhoz.

- az eseti bizottság ajánlása

- a Kábítószerügyi Koordinációs Bizottságnak:

a, multidiszciplináris szakmai konszenzus konferencia megszervezését a kábítószer-probléma egyes büntetőjogi kérdéseiről (pl.: fogyasztás/személyes használatot szolgáló drog birtoklás jogi/büntetőjogi megítélése; fogyasztók – terjesztők cselekményei eltérő minősítésének mértéke, a kábítószeres bűncselekmények szempontjából való osztályozása; a büntető eljárás, illetve a börtönbüntetés alternatívái);

b, az 54/2004. (XII. 13.) AB határozat óta a kábítószer-bűncselekményekkel kapcsolatos jogalkalmazói gyakorlat áttekintését és értékelését;

- az Országgyűlésnek:

a tiltott kábítószer-kereskedelem területén a bűncselekmények tényállási elemeire és a büntetésekre vonatkozó minimumszabályok megállapításáról szóló, az Európai Unió Tanácsa 2004/757/IB Kerethatározatához (2004. október 25.) igazodóan a Büntető Törvénykönyv vonatkozó rendelkezéseinek módosítását (a Kerethatározat 9. cikk (1) bekezdése szerint a „tagállamok meghozzák az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy e kerethatározat rendelkezéseinek 2006. május 12-ig megfeleljenek.”);

- a Kormánynak:

a, az új pszichoaktív anyagokra vonatkozó információcseréről, kockázatértékelésről és ellenőrzésről szóló, az Európai Unió Tanácsának 2005/387/IB határozatában foglaltak áttekintését és a szükséges jogszabály-módosítások kezdeményezését;

b, a Büntető Törvénykönyv kábítószer-tényállásainak módosítására vonatkozó törvénytervezet kidolgozását, amely

~ figyelembe veszi a jogbiztonság követelményét, az NS szellemiségét és fő céljait, a multidiszciplináris szakmai konszenzus konferencia eredményeit;

~ a kínálatcsökkentést szolgáló büntetőjogi rendelkezések szigorát a szervezett jellegű illegális kábítószer terjesztés, illetve kereskedelemre irányítja;

~ kábítószer-használó elkövetők csekélyebb súlyú bűncselekményei esetében a büntető igazságszolgáltatási útról való elterelésre a jelenlegitől szélesebb lehetőséget biztosít;

c, a jogbiztonság követelményére figyelemmel vizsgálja meg egy egységes „kábítószer törvény” megalkotásának lehetőségét.

Összefoglalás

A "Nemzeti stratégia a kábítószer-probléma visszaszorítására" című dokumentumban foglaltaknak az Európai Unió készülő Drogstratégiájával való összehangolását előkészítő eseti bizottság a ciklus végeztével, mandátumának végén elkészítette jelentését. A

A „Nemzeti stratégia a kábítószer-probléma visszaszorítására” című dokumentumban foglaltaknak az Európai Unió készülő Drogstratégiájával való összehangolását előkészítő Eseti Bizottság

bizottság jelentésében számos javaslatot fogalmaz meg, amit megfontolásra nyújt át. Egyértelmű vélemény, hogy a kábítószer-problémával szakmai szinten foglalkozó szakbizottság működésére az új parlament felállítását követően is szükség van, bízva a képviselők probléma megoldása iránti elkötelezettségében. A további feladatok és a területtel kapcsolatos anyagok a bizottság jegyzőkönyveiben található.

1. számú melléklet

MATRA kutatás

A Nemzeti Stratégia MATRA kutatás keretében történt értékelése eredményeképpen a bizottság rögzítheti, hogy az “egy olyan koncepciózus és távlatos dokumentum, mely 10 éves időkeretben határozza meg a célokat és feladatokat. (...) Az oksági összefüggés a célok, eszközök és programok között esetenként gátolt, hiszen a környezeti faktorok, a kockázatok és a szükséges feltételek nincsenek kellően meghatározva.

A Nemzeti Stratégia távlatot, vezérfonalat és célokat határoz meg a magyarországi drogpolitika számára. Ambíciói, elvárásai láthatóan azonban jóval magasabbak voltak, mint amit a gyakorlat lehetővé tett, amikor figyelembe vesszük a rendelkezésre álló források, az eszközök és a megvalósításban részt vevő legfontosabb szereplők közötti megosztott felelősségvállalás mértékét.”

Arra a kérdésre, hogy a Nemzeti Stratégia végrehajtása a rövid, illetve a közép távú célok vonatkozásában miként alakult, a vizsgálat a következő megállapításokat teszi:

„Számos cél esetében fejlődés következett be a részt vevők széles spektruma, a struktúrák és a szervezeti viszonyok vonatkozásában; mindazonáltal nehéz megbecsülni e fejlődés mértékét. Sok közép távú cél nem valósult meg a Nemzeti Stratégia erre meghatározott 2-3 éve alatt, azonban a megvalósulás folyamatban van. Az előre meghatározott mutatók és az alaphelyzet felmérésének hiánya miatt nem egyszerű jó elemzést adni.

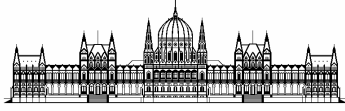
A Nemzeti Stratégia fejlesztésének legsikeresebb része a megelőzés, ahol számos újdonság valósulhatott meg, (esetleg részben), vagy vannak megvalósulás alatt. A szociális munka, a kezelés és a rehabilitáció egységes rendszere nagy figyelmet és elsőbbséget igényel.

A kezelési lehetőségek széles palettája, mely a drogfogyasztó egyén tényleges szükségleteihez szabott, még nem áll rendelkezésre. Nagyobb figyelmet kell fordítani a kockázati csoportokra. A Szociális Törvény nemrégiben történt módosítása, mely az alacsonyküszöbű ellátások normatív finanszírozásának lehetőségét teremti meg, fontos első lépésnek tekintendő, ugyanakkor további monitorozást igényel ez a terület. A rehabilitáció, a szociális munka és a kezelés közötti kapcsolat gyengén fejlett.

A kínálat-csökkentés területén a Stratégiában meghatározott célok végrehajtása megfelelő mértékűnek tűnik, de meg kell említeni, hogy éppen ezen a területen az NS a célok elérése tekintetében, valamint a használt mutatók vonatkozásában meglehetősen határozatlanul fogalmaz. Ahol meghatározott cselekvéseket említ, ezen esetekben a válaszadók pozitív eredményekről számolnak be. Súrlódás fedezhető fel ugyanakkor a koordináció szintjei, valamint helyi szinten a tematikus területek szervezet-közi együttműködése vonatkozásában. Az ORFK véleménye szerint a helyi rendőri egységek túlságosan kis jelentőséget tulajdonítanak a kábítószerrel való visszaélés bűncselekményeinek nyilvántartása tekintetében (ERÜBS), mely a kábítószerrel kapcsolatos elkövetések mélyreható elemzését megnehezíti. A KEF-ek jelezték, hogy a rendőreg azokban az esetekben, amikor az önkormányzat részvétele nem elégséges, nem veszi figyelembe a helyzetelemzés eredményeit, ha az a saját adataival ellentétes. Ugyanakkor az olyan célok esetében, mint például a kábítószer lefoglalások mértékének növelése, a többi EU országhoz hasonlóan az eredmények értékelése nehézségekbe ütközik, hiszen kevés ismerettel bírunk a drogkereskedelem és előállítás tényleges mértékéről és nagyságrendjéről.

A tájékoztatás, monitorozás és értékelés vonatkozásában, mely nem elkülönült főcélja, területe a Stratégiának (de önálló fejezetként kap említést), több erőfeszítésre van szükség. Fejlődés tapasztalható az elmúlt években különösen is a Nemzeti Adatszolgáltató Központ működésének erősítésében. Mindazonáltal az EMCDDA által meghatározott összes kulcsindikátor tekintetében a megfelelés még nem valósult meg. A rendőrségi és igazságügyi adatszolgáltatás modernizálódott, de további figyelmet igényelnek, különösen is az időbeli eltolódások esetén (input és output között), valamint az adatok

A „Nemzeti stratégia a kábítószer-probléma visszaszorítására” című dokumentumban foglaltaknak az Európai Unió készülő Drogstratégiájával való összehangolását előkészítő Eseti Bizottság

megbízhatósága vonatkozásában.

A kábítószerügy nemzeti szintű koordinációja tekintetében a dokumentum számos előzetes javaslatot és ajánlást fogalmaz meg megfontolásra és a fejlesztés érdekében. A helyi szintű koordináció (KEF) vonatkozásában nagyobb figyelmet szükséges szánni a KEF-struktúra helyi szintű kihasználásának, a támogatás és finanszírozás kérdésében a helyi önkormányzás (önrendelkezés) fejlesztése és támogatása érdekében.

További vizsgálatokra van szükség arra vonatkozóan, hogy a KEF rendszer milyen mértékben alkalmas a szociális munka, a kezelés és a rehabilitáció, másik oldalon a kínálat csökkentés tematikus területeinek kezelésére, mint ahogy számos operatív szervezet és szolgáltató esetében a helyi koordináció nem elégséges módon valósul meg.”

Budapest, 2006. február 13.

Szitka Péter
elnök